

MESEDÉLUTÁN.

— A tavaszról. —

A PACSIRTA.

Készül a buzamag babusgató ágya,
Az ekevas nyomán omlik a barázda.
Süt a Nap az égből, — mintha arany volna!
Mintha a mezőre az Isten hajolna...
— Amikor a határt az Isten így áldja:
A kis pacsirtának meglibben a szárnya.

Friss szántások fölött röpdös a pacsirta,
A küzdő magyarnak bú-baját elsírja,
Aztán vígra esattan, magasabbra libben,
Nem nótáztat nála egy madár se szebben!
Ezer a trillája, — száz hangszer a hangja,
Ha a vetés fölött hangversenyét tartja.
Cimbalom, tilinkó, hegedű meg hárfa,
Egyik se ér annyit, mint az ő nótája!

Egyszeresak, egyszeresak nótája elhalkul,
Parittyakő-módra hullik a magasbul.
Utolsókat csapdos két elfáradt szárnya
S megpihen szerényen termőföld porába'.
Senkitől se kérdi, szép-e a nótája?
Minek a dícséret, — nem kíváncsi rája.
Ehelyett a száját csókra csucsorítja
S hű pacsirta-párját álmodozni hívja...

Móra László.

A mag története.

Nagy, komoly ökrök mennek be legelőszőr a földbe. Húzzák maguk után a nagy kést, amely a föld hátát hasogatja. A föld az ellen nem szól semmit. Áldottabb teremtés, mint ő, nincs sehoh a világon. Azután emberek állnak a földbe és szórják szertesztét a buzaszemet. A nagy kés által hasított barázdába esnek a magok, mikre előbb az Isten kegyelmét kérte a szántóvető. Majd megint a nagy, komoly ökrök mennek végig a boronával s betakarják a szétszórt magot. Ezzel aztán jóidőre el is van intézve az egész dolog. Ezentúl az Isten dolgozik, s az ember nem tehet mást, minthogy jóakarátát kérje. Adjon ősz esőt, de ne sokat, de mégis annyit, hogy elpusztuljanak a mezzei egerek! Azután fagyot ne adjon idő előtt! Ha ad is, kicsit ad-